

Slovenščina tudi v Škocijanu nezaželeno

V Velikovcu onemogočili nastop makedonske folklorne skupine

„Vaše v slovenskem jeziku napisane vloge občina Škocijan ob Klopinskem jezeru ne more rešiti, ker ni napisana v uradnem jeziku“, tako se glasi odgovor škocijanskega župana dr. Holzerja na pismo Slovenskega prosvetnega društva „Vinko Poljanec“ iz Škocijana. Župan se sklicuje na zakon o narodnostnih skupinah, ki označuje občino Škocijan za nemško občino.

Ob tem primeru očitnega zapostavljanja slovenske manjšine pa je posebne omembe vredno dejstvo, da je škocijanska občina do sedaj navedena slovenska pisma obravnavala; sicer je odgovarjala vedno v nemškem jeziku, vendar pa jih ni zavrnila. Zato je takratno ravnanje občine tudi najboljši dokaz, da zakon o narodnostnih skupinah dejansko služi teptanju pravic manjšine in poslabšanju že itak nezadovoljivega položaja, ki je vladal do sklepa tega protimanjšinskega zakona.

Vse se pa dogaja v občini, v kateri je razvejana kulturna in politična dejavnost Slovencev, kakor to potrjujejo kulturni večeri SPD „Vinko Poljanec“ v zadnjem mesecu v Škocijanu, predvajanje Samorastnikov v Spodnjih Vinarah, delovanje dvojezičnega otroškega vrta ipd. Tudi slovenska mandatarja na Gospodarski listi in drugi mandatarji slovenskega poretka na drugih listah potrjujejo dvojezični značaj te občine. Vodja frakcije Gospodarske liste Franci Picej je ob izvolitvi dr. Holzerja za župana, ki je znan po svojem duhovnem so-

rodstvu z nemškonacionalnimi krogi, pozdravil tako, da je izrazil veselje nad dejstvom, da je postal župan mož, ki obvlada tudi slovenski jezik, in ki se ga je posluževal zelo pogosto v volilnem boju. Občinski odbornik Franci Picej je tedaj tudi izrazil upanje, da se župan slovenskega jezika ni posluževal le v volilni borbi. Vendar pa moramo ugotoviti, da dela socialistični župan Holzer pri uradovanju bolj z „nemško dušo“, pred vlitvami pa se je kazal pri Slovencih bolj s „slovensko“.

Pa tudi v glavnem mestu okraja z najvišjim deležem Slovencev na Koroškem v Velikovcu je pred nedavnim občinski svet s socialističnim županom na čelu ponovno zabilil Krščanski kulturni zvezi prireditve v občinski dvorani. To je že četrti primer v teku zadnjih sedmih let v „evropskem mestu“ Velikovec, ki se ponaša z nazivom „mesto plebiscita“. Argumentacija, ki jo je prevzel novi župan Paulak od predhodnika ÖVP-jevca Glantschniga je bila spet, da bi takšna prireditve lahko povzročila nemir med prebivalstvom in da zaradi tega občina

ne more prevzeti odgovornosti za varnost udeležencev.

Krščanska kulturna zveza je dvorano hotela najeti 16. avgusta za nastop otroške folklorne skupine „KARPOŠ“ iz Skopja, ki bi nastopila v okviru več podobnih prireditev za leto otroka. Ta folklorna skupina bo sicer par dni pozneje nastopala v okviru otvoritve UNO-City na Dunaju, v Velikovcu pa zanjo ni prostora, ker vladata v občinski sobi še vedno nacionalistična mržnja in prezir, ki sta se ohranila še iz časov monarhije.

Zahodne države iščejo dialog s PLO

Stanje na Bližnjem vzhodu se spreminja, čeprav rezultati še niso jasno razvidni. Zahodni svet si namreč skuša v zadnjih tednih zagotoviti zaupanje Arabcev, ki je v zadnjem času pojemale, vzrok zato pa so v glavnem naftna polja ob Perzijskem zalivu — na ozemlju, ki je last Arabcev.

Potem ko se je palestinski voditelj, predsednik PLO Jaser Arafat v začetku julija sestal z zveznim kanclerjem Brunom Kreisky-jem na Dunaju in je prišlo do zblizanja avstrijske vlade s PLO, so vedno bolj spreminjale svoja stališča do dogajanj na Bližnjem vzhodu tudi ostale zahodne države. Tako so na primer spremenili svoje stališče Francozi, ki zagovarjajo ustanovitev „evropsko-arabskega interesnega območja“, to stališče pa podpira vedno bolj tudi Zvezna republika Nemčija.

Izjave predsednika Združenih držav Amerike Carterja pred dnevi pa dokazujejo, da tudi ZDA spreminjajo svoje stališče do rešitve palestinskega vprašanja (seveda je tudi tu v ozadju nafta!). Predsednik Carter je namreč v intervjuju z „New York Times“ med drugim dejal, da lahko palestinsko odporiško gibanje primerjamo z gibanjem za doseg človekovih pravic, dejal pa je še, da je „mir na Bližnjem vzhodu nemogoč brez takojšnje rešitve palestinskega vprašanja.“

Ravno te izjave pa so povzročile v Jeruzalemu pravo histerijo. Tel Aviv namreč ocenjuje izjave in zadržanje ZDA kot poskus in korak k priznavanju PLO in uresničitvi palestinske države.

Tej oceni pa nasprotuje izjava podpredsednika Walterja Mondala, ki je v tej zvezi dejal, da ostaja ameriška politika do palestinske osvobodilne organizacije nespremenjena, dokler Palestinci ne bodo priznali obstoja države Izrael.

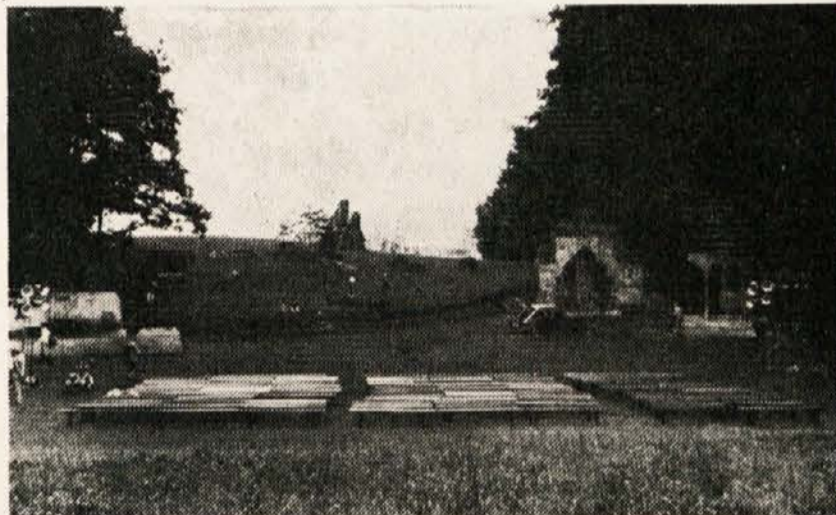
Izraelska vlada pa se slej ko prej izreka proti vsakršnemu pogajanju s palestinsko osvobodilno organizacijo, tudi če bi le-ta priznala obstoj države Izrael. Ta izjava izraelske vlade pa se v glavnem obrača proti poskusom predsednika ZDA Carterja, vzpostaviti kontakte s PLO.

Na vsak način lahko ugotovimo, da zblizovanje zahodnih držav s PLO v zadnjem času nikakor ne odgovarja Beginovi vladi, zato le-ta tudi reagira z agresijo in napadi na palestinska taborišča v južnem Libanonu — podpirajo pa jo pri tem desničarski falangisti.

SLOVENSKA PROSVETNA ZVEZA

V A B I L O

na uprizoritev Mikelnove dramatizacije novele koroškega pisatelja
Prežihovega Voranca

Samorastniki

Režija: Marijan Srienč

V SOBOTO 11. AVGUSTA 1979 OB 19.30 URI

na prostem (v bližini Vazarja) v Spodnjih Vinarah pri Šentpri-
možu v Podjuni.

V primeru slabega vremena bo predstava v nedeljo 12. avgusta
ob istem času in na istem prostoru.

O d b o r

Ali se pritisk na našo narodno skupnost stopnjuje?

Slovenska narodna skupnost na Koroškem in hrvaška na Gradiščanskem sta po neštetihih treznih in premišljenih ocenah in presojah (glej Hrvatske Novine, števil. 28, 29) prišli do zaključka, da v trenutnih političnih razmerah ne moreta sodelovati v narodnih svetovih, ki so integralni del zakona o narodnih skupinah.

Da je ta odločitev pravilna in da smo že 1976 pravilno ocenili vsebino in posledice zakona o narodnih skupinah nam potrjujejo zadnji primeri kršenja pravic iz člena 7 avstrijske državne pogodbe.

Dogodki na mejnem prehodu Holmec, večkratni primeri grobega ravnanja koroške žandarmerije proti osebam, ki se upajo uporabljati svoj materin jezik, prepoved za slovenščino na oglasni deski v Bistrici v Rožu, pismo župana škocijanske občine slovenskemu prosvetnemu društvu „Vinko Poljanec“, češ da prošnja, napisano v slovenščini občinski svet sploh ne obravnava in da v tej občini, kjer zadnje pol leta zelo uspešno deluje dvojezični otroški vrt, še vedno velja parola „Kärntner sprich deutsch!“ in prepoved, da bi otroška folklorna skupina iz Skopja nastopila v občinski dvorani v Velikovcu, kažejo na povečanje pritiska.

Značilno pri vseh teh konkretnih primerih kršenja pravic iz člena 7 avstrijske državne pogodbe pa je to, da se pristojna telesa vedno sklicujejo na zakon o narodnih skupinah in njegove odredbe. To pomeni, da ta zakon bistveno prispeva k temu, da lahko posamezne Slovencev nenaklonjene institucije in osebe izvajajo politiko neupoštevanja člena 7 avstrijske državne pogodbe.

Ker smo Slovenci na Koroškem neposredno prizadeti je popolnoma razumljivo, da naša politična ocena trenutnega položaja izhaja iz tega, da ne moremo sodelovati v svetovih, ki je hočeš ali nočeš sestavni del zakona o narodnih skupinah, ki je v veliki meri take oblike diskriminacije šele omogočil.

Upravičeno se potemtakem lahko sprašujemo, ali zadnji pojavi pomenijo večji pritisk na slovensko narodno skupnost na Koroškem ali je pogojevanje finančne podpore našim kulturnim organizacijam in otroškim vrtcem od sodelovanja v svetovih sestavni del tega pritiska.

Eno nam mora biti vsekakor jasno: Koroški Slovenci, ki imajo poleg gradiščanskih Hrvatov in štajerskih Slovencev naše pravice zajamčene v mednarodni državni pogodbi, nikoli v naši zgodovini ne bomo mogli odstopiti od zahteve po enakopravnosti našega človeka in našega jezika v koroški javnosti. Poleg te naše globalne orientacije poskušamo, in zadnje pismo kanclerju Kreiskyju z dne 15. 5. 1979 je jasen dokaz te politike, v malih toda konkretnih korakih in sodelovanju s koroškimi in avstrijskimi oblastmi doseči za našo narodno skupnost življenjsko najbolj pomembne stvari. Kakršenkoli pritisk na našo narodno skupnost pa nas bo krepil na naši poti za doseg naših zajamčenih pravic, saj celoten zgodovinski razvoj to potrjuje.

Šesti „vrh“ neuvrščeni bo v Havani

Havana se pripravlja na šesto konferenco neuvrščeni in prvo na ozemlju Latinske Amerike, ki se bo začela 3. septembra. Kuba pričakuje na tem srečanju najvišje predstavnike iz več kot devetdesetih neuvrščeni držav, osvobodilnih gibanj in mednarodnih organizacij.

Srečanje neuvrščeni v Havani bo velik mednarodni politični dogodek — neuvrščene dežele bodo ob tej priložnosti spet enkrat potrdile, da se enotno in neizpodbitno borijo proti imperializmu, kolonializmu in hegemonizmu.

Beograjski časopis „Barba“ pri tej priložnosti piše tudi o komentarjih svetovne javnosti k temu dogodku in opaža pri tem dve tendenci: prva špekulira z negotovostjo v bodočnosti neuvrščeni gibanja zaradi notranjih konfliktov, druga pa govori o preorientaciji politike neuvrščeni gibanja, ki se menda vedno bolj nagiba k blokom. Vendar pa ti dve tendenci nista novi, nadalje poudarja „Barba“, ker že od prvih začetkov gibanja skušata ovirati razvoj posameznih neuvrščeni dežel in neuvrščeni gibanja sploh.

Ravno iz tega vzroka pa neuvrščene dežele tembolj poudarjajo svojo neodvisnost od blokov, enakopravnost vseh dežel, izražajo pa se tudi proti vsakršni obliki hegemonizma in oblasti nad drugimi deželami.

Na letošnjem „vrhu“ v Havani bodo zastopniki neuvrščeni dežel

obravnavali zlasti vprašanja okoli načel in ciljev neuvrščeni. Eno od težišč bo na primer definicija neuvrščeni kot alternativa blokom in rivalstvu velesil — to definicijo pa hočejo vgraditi tudi v sklepni dokument.

V zvezi z letošnjo konferenco neuvrščeni je pred nekaj dnevi govoril v televiziji Novi Sad član predsedstva CK Zveze komunistov Jugoslavije dr. Aleksander Grličkov o glavnih smereh dejavnosti, vlogi gibanja neuvrščeni držav in o vsebini neuvrščeni. Med drugim je dejal, da je „dejavnost neuvrščeni držav pravzaprav neprestano zavzemanje se za spremembe v karist napredka, temelječega na enotnih političnih in gospodarskih ciljih teh držav,“ nadalje je še poudaril, da se „neuvrščene države vedno bolj posvečajo vprašanju gospodarskih odnosov na svetu“ posebno še, kar se tiče razvoja, surovin, razpreditve družbenih bogastev, prenosa tehnologije itd.

V svojem govoru pa je močno poudaril, da se bo gibanje neuvrščeni, ki je izpostavljeno že od nekdanj najrazličnejšim pritiskom in vplivom velesil, saj te na več načinov skušajo razcepiti gibanje neuvrščeni, borilo proti vsakršnemu pritisku in kljubovalo blokom. Gibanje neuvrščeni držav se bo v bodočnosti še utrdilo, nadaljevalo bo svojo borbo proti imperializmu, kolonializmu in hegemonizmu po vsem svetu.

Zopet uspešna uprizoritev „Samorastnikov“

Ponovno je v Podjuni v Spodnjih Vinarah zavlada muza Talija. In ponovno se je njenemu klicu odzvalo okoli 700 ljudi, koroških Slovencev, Slovencev iz matične dežele, turistov in — kar je še posebno razveseljivo — velik del nemškogovorečih prijateljev koroških Slovencev.

Čeprav vreme še nekaj ur pred začetkom uprizoritve ni obetal niti suhe niti tople gledališke noči, se je nebo ob sedmih zvečer le odprlo in luna je podarila svoj čar lepi naravni kulisi podjunske uprizoritve „Samorastnikov“. Res je v teku večera postajalo mraz, vendar govori za predstavo, da so gledalci kljubovali vremenu in govori za predstavo, da je od navzočih gledalcev že dober del drugič v teku enega leta zasledoval igro. Uprizoritev „Samorastnikov“ ne pomeni samo enkratnega gledališkega večera — pomeni vse več: umetniško predelovanje naše zgodovine in našega položaja. „Samorastniki“, to so ponižani in razžaljeni, to smo koroški Slovenci. To pa smo hkrati tisto borbena ljudstvo, ki živi in hoče naprej živeti.

Toda naj bo dovolj pojasnjeva-

nja ta „skurne storije“, kot jo je označil Prežih. Tisti, ki so igro videli, in ni jih bilo malo, so spoznali, da gre za njihovo storijo. Tisti, ki uprizoritve še niso videli, so že lahko v Slovenskem vestniku in v lanskoletnih poročilih in kritikah spoznali, da so nekaj zamudili, kar bo treba še nadoknaditi — to možnost pa imajo jutri.

Vprašanje se stavi, kako kritizirati ali oceniti to uprizoritev? Saj je nešteto točk, ki jih mora ocenjevalec ob takšnem delu upoštevati. Nedvomno obstaja ob tem nevarnost obnavljanja. Tu je tekst, vsebina — o tem je bilo že dovolj govora v Vestniku, v gledališkem listu, v uvodu k uprizoritvi — in — ali niso „Samorastniki“ že zdavnaj znani, brevir slovenskega naroda sploh? Upoštevati in hvaliti je treba trud, entuziazem, uspeh vseh

igralcev, amaterjev, vseh tistih, ki so kakorkoli prispevali k realizaciji Mikelnove dramatizacije. Upoštevati je treba pomen, ki ga ima takšna uprizoritev za slovensko gledališko, kulturno, prosvetno, politično dejavnost na Koroškem. Vpliv na našo „samorastniško zavest“, ki jo je pogrešal Srienec, ko vpraša v gledališkem listu, kje da je ostala. In mislim, da mi mora dati prav, če rečem: tu je bila, bila je prisotna. Uprizoritev je konec koncev sad te „samorastniške zavesti“. Je zavest vseh tistih, ki smo se videli v Metinih „pankrtih“, ki smo pridobili poguma in samozavesti ob njenih besedah, končnem monologu, verjetno enemu najboljših, najučinkovitejših cele svetovne literature, ko nam govori, da smo še mačoštevili, še slabi, a vendar da rastemo, da raste naša moč, da bo naša Podjuna, naš ves svet, ki ga obdelujemo — ali ni to umetniško obdelana beseda Karla Marxa, ko reče, da rodi kapitalizem s svojim razvojem nujno tudi svoje lastne grobarje? Ali ni to naša prispevka, naša dnevno doživeta realnost?

Mislil, da je vsak v tem hipu mislil isto — in to pač je moč gledališke umetnosti, kolektivnega doživlja tako igralcev kot gledalcev. Upoštevajoč vse te faktorje, je vsaka kritika slednjič lahko samo še izraz subjektivne objektivnosti. Saj zahteva vsak faktor svoj kriterij in že izbira tega ali onega je zavestna, subjektivna izbira.

Ni nam več treba opravičevati politične izpovedi vsebine, kar bi bilo še pred nekaj leti verjetno nujno: razvoj časa in naš razvoj v njem odvzema to nalogo. Ni treba poudarjati važnosti pospeševanja naše gledališke dejavnosti — tudi to naj bi bilo jasno vsakemu, ki se trudi za nadaljnji naš obstoj. Ni dvoma o veliki požrtvovalnosti, idealizmu vseh igralcev, ki so svoje vloge prepričljivo igrali. Vendar je treba povprašati nekatere režijske efekte, npr. funkcijo filma. Ali je

(Nadaljevanje na 8. strani)

Od leve proti desni: kostumograf „Samorastnikov“ dipl. inž. arh. Kumar Milena, letošnja nagrajenka Zlate arene v Pulju za filmsko kostumografijo — avtor dramatizacije „Samorastnikov“ Miloš Mikeln — predsednik Slovenske prosvetne zveze Valentin Polanšek

Končal se je 26. festival jugoslovanskega igranega filma v Pulju

Pred nekaj dnevi se je iztekel 26. festival jugoslovanskega igranega filma v Pulju, ki je bil eden najbolj uspešnih v zadnjih letih. Program letošnjega festivala je bil v tematskem in žanrskem pogledu zelo dober. Predvajanih je bilo skupno 27 filmov, ki so bili narejeni v Jugoslaviji v zadnjem letu. Od teh se je 15 filmov potegovalo za najvišje nagrade, medtem ko so ostalih 13 predvajali izven konkurence. Devet režiserjev je nastopilo sploh prvič, med tistimi pa, ki so se potegovali za nagrade, so bili trije filmi, katere so uprizorili režiserji, ki so nastopili prvič.

Glavna tematika prikazanih filmov je bila narodno osvobodilna borba, sledile pa so tematike iz modernega vsakdanjega življenja. Posebne pozornosti je tako bil deležen film „Zemaljski dani teku“, ki obravnava življenje ljudi v domu za stare. Ta film je poleg javne nagrade prejel tudi nagrade raznih organizacij, inštitucij in jugoslovanske filmske kritike.

Prvo nagrado, veliko zlato areno, je filmska žirija za podelitev uradnih nagrad na 26. jugoslovanskem festivalu igranega filma, podelila filmu „Trofeja“ v režiji Karolja Bička; veliko srebrno areno je dobil

film Bore Draškoviča „Usijanje“, veliko bronasto areno pa že omenjeni film „Zemaljski dani teku“ v režiji Gorana Paskaljeviča.

Poleg teh nagrad pa je žirija podelila še nagrade filmskim ustvarjalcem. Prvo nagrado je dobil Fadil Hadžić za režijo filma „Novinar“, drugo nagrado Hajrudin Krvavc za film „Partizanska eskalacija“, tretjo pa Veljko Bulajić za režijo filma „Človek, ki ga je treba ubiti.“

Nagrade pa so bile še podeljene za scenarij (prvo nagrado je dobil Petrit Imanij za scenarij filma „Vetar i hrast“, drugo Željko Kozinc za scenarij filma „Krč“), za ženske vloge, za moške vloge, za epizodno žensko in moško vlogo, za snemanje in kamero, za scenografijo in kostumografijo in za glasbo.

Filme je nagrajevala tudi mednarodna žirija „Cidalc“, ki je prisodila srebrno medaljo in diplomu filmu Paskaljeviča „Zemaljski dani teku“, dve posebni priznanji pa filmoma „Krč“ Boža Šprajca in „Usijanje“ Bore Draškoviča.

„Zlati venec studia“, nagrado najboljšemu debitantu pa je prejel Zdravko Šoter za film „Osvajanje svobode“.

UNESCO je izdala seznam svetovnih prevodov

UNESCO je izdala bibliografski pregled vseh prevodov v svetu, pregled pa se nanaša na prevode, ki so bili objavljeni v letu 1975. Podatki so sicer že malo zastareli, vendar pa so pomembni zlasti zato, ker prikazujejo tudi trajnejše tokove v založništvu. Tako so na primer na vrhu svetovnih prevodov že nekaj let isti avtorji ali ista dela. V prevodni literaturi po svetu drži že več let rekord Sveto pismo, njemu pa sledita Shakespeare in Karl Marx. V velikem številu držav sta izšla tudi Dostojevskij in Tolstoj, njima pa sledita Jules Verne in Maksim Gorkij. Naslednji na seznamu svetovnih prevodov so Anton Čehov, Jack London, Mark Twain, Vladimir Iljič Lenin in Agathe Christie...

Približno polovica prevedenih knjig je leposlovnih (21.904). Sledijo pa knjige iz področja prava, družbenih ved in pedagogike (6111). Bibliografija, ki jo je izdala UNESCO, upošteva stanje v 67 deželah. Največ prevodov je po njenih podatkih izšlo v Sovjetski zvezi (6666), sledijo pa Zvezna republika Nemčija, Španija in Japonska.

So pa tudi države, ki v letu 1975 niso izdale niti ene knjige v prevodu, tako na primer Uganda, Somalija, Gvajana itd. Seveda pa ta bibliografija ni čisto popolna — več držav, tako na primer tudi LR Kitajska, sploh ni poslalo podatkov.

Med jugoslovanskimi avtorji je najbolj prevajan Ivo Andrić, njegova dela so izšla v Bolgariji, Italiji, na Madžarskem, v Nemški demokratični republiki, v Zvezni republiki Nemčiji, Romuniji, Španiji in v ZDA. Največ jugoslovanskih avtorjev pa so prevedli v Sovjetski zvezi, v glavnem leposlovna dela, pa tudi študije s področja umetnosti.

V Jugoslaviji je izšlo leta 1975 903 prevodov, od teh je bilo več kot polovica leposlovnih del. Jugoslovanski prevodi pa ne zajemajo samo dela tujih avtorjev, temveč tudi prevode jugoslovanskih avtorjev v različne jezike, ki jih govorijo jugoslovanski narodi in narodnosti (tako so na primer bila prevedena makedonska dela v slovenščino itd.).

Kot najbolj zanimiv rezultat bibliografskega pregleda vseh prevodov v svetu, se mi zdi dejstvo, da ima vedno več bralcev možnost spoznavati marksistično literaturo, saj so Marx, Lenin in Engels kar na začetku pregleda, torej med tistimi avtorji, ki so bili prevedeni v največ jezikov.

Pogovor z igralko glavne vloge Prežihovih „Samorastnikov“ Sonjo Banovo

Kakor smo v zadnji številki objavili pogovor z režiserjem „Samorastnikov“, tako objavljamo danes pogovor z glavno igralko Sonjo Banovo. Z Banovo se je pogovarjal naš sodelavec Franci Zwitter ml.

Tovarišica Ban, v „Samorastnikih“ smo vas spoznali kot Meto, ki je boste jutri ponovno igrali. Včasih slišimo vaš glas po radiu, sicer pa še ni dosti znanega o vas. Bi lahko povedali, kdo ste, kako ste prišli do gledališča, na Koroško itd.?

Rojena sem na Dolenjskem, vendar sem že v mladih letih s starši prišla na Primorsko, točneje v Koper, kjer sem obiskala tudi gimnazijo in leta 1967 maturirala. Tam pa sem dobila tudi prvi stik do gledališča, saj smo v šoli igrali več iger; to je bila v prvi vrsti zasluga mojega učitelja Marka Marina, ki me je navdušil za gledališče, od katerega se do danes nisem mogla ločiti. Po maturi sem se vpisala na ljubljansko akademijo za gledališče, radio, film in televizijo, kjer sem študirala igro. Po moji poroki pa sem se preselila na avstrijsko Koroško, kjer živim zdaj že kakih deset let. Je dovolj življenjepisa?

Kako ste potem našli pot do našega gledališča? Saj ste, kakor ste rekli, skoraj vseh deset let kar ste na Koroškem, takorekoč „privatizirali“!

To je bil srečen slučaj. Čeprav se nekaj let na Koroškem, v gledališču nisem udeleževala, pa gledališke atmosfere le nisem mogla pogrešati. Tako sem med drugim lani tudi obiskala predstavo Miklove Zale v Šentjakobu. Tam sem slučajno spoznala Marijana Srienca, ki mi je razlagal svoj načrt k realizaciji „Samorastnikov“ in me vprašal, če bi bila pripravljena prevzeti vlogo Mete. Seveda sem bila! Zopet igrati, pa še v takšni vlogi! Ta slučaj me je pravzaprav spravil na oder slovenskega gledališča na Koroškem in upam, da bom še imela možnost, da bi s svojo igro podprla kulturno udejstvovanje tukajšnjih Slovencev, saj je postala Koroška moja druga domovina.

Kako ste bil kot „tujka“ in kot profesionalna igralka sprejeti od članov podjunskega ansambla? V kakšnem vzdušju so potekale vaje?

Reči moram, da sem bila od ansambla zelo prisrčno sprejeta. Niti minute se nisem čutila kot „tujka“, kakor ste se izrazili. Saj živim že

deset let na Koroškem in poznam vse okoliščine, v katerih živijo tu Slovenci. Tako mi ni bilo treba „sprejemnega časa“, ampak sem bila od vsega začetka članica kolektiva, najboljšega, ki si ga človek lahko predstavlja.

Med vikami je vedno znova prišlo do diskusij o vsebini snovi, vendar te diskusije med igralci, režiserjem ipd. nikoli niso potekale „abstraktno“, marveč so se razvijale neposredno iz besedila Mikelnove dramatizacije in Prežihove novele.

Seveda pa obstajajo tudi težave, posebno pri uprizoritvi na prostem. Če pomislite, da se je največji del vaj odvijal na majhnem odru neke dvorane, predstava pa na široki jasi na prostem, potem boste razumeli, da to ni tako lahko. Ves problem tehnike, ozvočenja, razsvetljave ipd. je na prostem seveda veliko večji.

Kakšen je bil vaš osebni odnos do te „koroške“ skurne storije? Do koroškega Prežih! Do koroške Mete?

Poglejte, slišala sem, da je tekst nekaterim „prerobal“, da je besedilo „tendenciozno“ in še mnogo drugega. Toda vprašam se, v čem?

In kar se tiče koroške lokalitete igre in koroškega rodu avtorja, se mi zdi, da je to enostavno slučaj, morebiti srečen slučaj, ker je polo-

(Nadaljevanje na 8. strani)

Dejavnost Zveze koroških partizanov

Ponovno je občinski odbor Zveze združenj borcev NOB Ravne na Koroškem vabil na proslavo z odkritjem spomenika padlim partizanom pri „Mokrem jopiču“ na Obretanovem pod Uršljo goro. Obretanova domačija je znana daleč naokoli in še posebno koroškim partizanom, ki so tam vedno našli varno in toplo zavetišče. Številna družina — oče, mati in 9 hčera je tesno sodelovalo s partizani in tako podpiralo osvobodilni boj. Obretanova domačija je dobila partizansko ime pri „mokrem jopiču“ od partizanov, ki so prihajali k hiši z od dežja premočenimi jopiči in so jih tam sušili. Tudi tokrat na proslavi je bil ta vzdevek ponovno potrjen, saj smo imeli udeleženci proslave spet od dežja premočene jopiče.

Le kdor pozna gorski svet pod Uršljo goro, ve kako je tam lepo in kako je bilo toplo tam tedaj, ko je še stala Obretanova domačija in je v njej živela srečna družina z devetimi hčerkami. Vendar pa fašistična zveza ni ničevala samo v dolini, povzpela se je tudi visoko pod Uršljo goro in se tam maščevala nad nedolžnimi ljudmi. Padli so štirje partizani, očeta Obretanove domačije pa so (decembra 1943) odgnali v taborišče smrti Dachau in ga vrgli v peč. Hčerke — Ivanko, Štefko, Lenčko in Pavlo so odgnali v zloglasno taborišče Ravensbrück, domačijo pa požgali. Uničili so sicer dom, niso pa mogli uničiti upornega duha Obretanove družine. Bili so hudi časi, in prav zato moramo danes zastaviti vse naše sile, da se kaj takšnega ne povrne več.

Slavnostni govornik je bil naš koroški partizan inž. Pavel Zavrčec.

Matjaž. Med drugim je v svojem govoru povdaril, da se je iskra, ki se je ukresala v letu 1942 pod Obirjem in Peco, razplamela v mogočen plamen koroškega partizanstva na ozemlju ob Dravi in Zilji. Ko danes odkrivamo spominsko ploščo padlim borcem na tem kraju, je dejal, se spomnimo tudi številnih borcev, ki so žrtvovali svoja življenja za naš lepši danes. Saj je samo v Avstriji 40 grobišč, v katerih je pokopanih preko 500 naših borcev. Dali so za svobodo največ, kar more človek žrtvovati — dali so svoja življenja. Svoj govor je tovariš Zavrčec zaključil s pozivom, da se je treba, kakor v času NOB, ko je šla borba za golo življenje, danes boriti za še boljše uspehe delovnega ljudstva v deželi in da naj tudi takšna tovariška srečanja krško je današnje, vzpodbujajo in obvezujejo za izvajanje novih, velikih nalog.

V okviru kulturnega sporeda je bil izveden slovesni akt odkritja spomenika padlim borcem NOV. Program je bil skrbno pripravljen in tudi temu primerno uspešen.

Proslave se je udeležila tudi delegacija Zveze koroških partizanov iz Celovca. Po proslavi je bil partizanski miting, ki je trajal pozno v noč. Tako smo se bivši partizani z obeh strani državne meje spet srečali in imeli priložnost obupati spomine na partizanske dni, saj so takšna tovariška srečanja vedno prijetna, pa čeprav po tolikih letih. Ob koncu proslave mi je ena Obretanovih hčera, ki živi že trideset let v Postojni, dejala, da jo še vedno vleče nazaj v naročje Uršlje gore.

Po stisku rok, ki je segalo do srca, smo se vrtili polni lepih spominov na svoje domove. Teden dni pred odkritjem spomenika pa se je delegacija področnega odbora Zveze koroških partizanov v Celovcu mudila na izletu v Slovenjem Gradcu in na Pohorju. V Slovenjem Gradcu smo si ogledali zanimivosti mesta, predvsem muzej ljudske revolucije in umetnostni paviljon. Od tam nas je pot vodila na Pohorje, kjer smo si ogledali partizansko bolnico ter obiskali Partizanski dom in potem nadaljevali pot na Malo in Veliko Kopo, od koder se je nudil lep pogled na koroške in slovenske gore. Med potjo smo obujali spomine na težke dni v zadnji vojni. Naš stalni spremljevalec je bil profesor Fišer iz Slovenjega Gradca, kateremu ponovno tem potom izrekamo našo zahvalo za vso prizadevanost, da je bil naš izlet tako zanimiv in poučen.

Minulo nedeljo pa je delegacija ZKP na grob komandanta 3. bataljona koroškega odreda tovariša Franceta Visočnika-Valenta, iz Šmarjete pri Pliberku, v Mežici položila venec. Prav tako je delegacija položila venec pri Heleni nad Mežico (spominska ploščica), kjer je v boju padel komandant. Obeh svečanosti so se udeležili tudi člani področnega odbora Zveze združenj borcev Ravne. 4. avgusta je minilo 35 let junaške smrti našega koroškega komandanta, katerega jubilej smo temu primerno počastili. (Več bom o tej spominski svečanosti poročali v prihodnji številki Slovenskega vestnika).

ikej

Otvoritev novega športnega igrišča v Šmihelu

Preteklo nedeljo, dne 5. avgusta je v Šmihelu bilo otvoreno novo športno igrišče. Pri otvoritvi je bil navzoč tudi zastopnik deželne vlade. Deželni glavar Leopold Wagner, ki je bil tudi napovedan, pa je v zadnjem trenutku iz terminskih vzrokov odpovedal. Prisotnih pa je bilo več zastopnikov mestne občine Pliberk, tako na primer župan Franc Mikusch in zastopniki raznih referatov in odborov.

V kratkih nagovorih je prišlo do izraza, da ima šport predvsem nalogo združevanja in da naj goji prijateljstvo; nekateri govorniki pa so v tej zvezi opozorili navzoče, da ne zadostuje gojiti prijateljstva samo med športniki, temveč je treba gojiti prijateljstvo tudi med obema narodnostima skupnostima, ki živita na tem ozemlju.

Športni referent občine Pliberk, zastopnik frakcije EL, Stanko Vavti je nagovoril prisotne v nemščini in slovenščini. Med drugim je tudi on poudaril, da naj šport ne združuje samo športnikov, temveč da naj zbliža tudi obe narodnostni skupnosti. Dejal je, da se je visoka investicija za športno igrišče Šmihel izplačala, če bo na športnem igrišču prostora za vse, za pripadnike večinskega naroda kot tudi za pripadnike slovenske manjšine. V tem slučaju se bo po njegovem mnenju investicija tudi dobro obrestovala.

V tej zvezi samo lahko potrdimo, da bi najboljše obrestovanje res bilo prijateljstvo med obema narodoma na dvojezične ozemlju, ne pa razdvajanje, ki se velikokrat ne ustavi niti pred športnim igriščem.

Za boljši stik z našim prebivalstvom

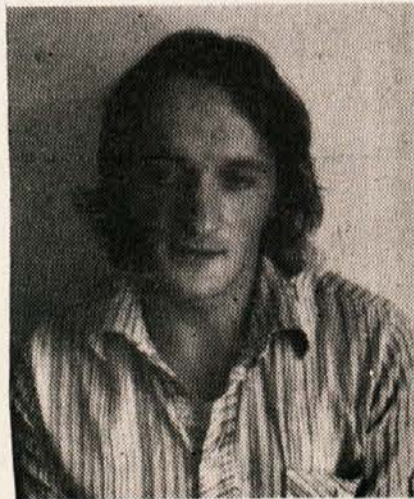
V zadnji številki Slovenskega vestnika smo začeli poročati o akciji, ki jo je sprožilo glasilo Zveze slovenskih organizacij, katere namen je, da izboljšamo stike s prebivalstvom, kot tudi kvaliteto našega lista. Rekli smo, da bo vsak teden eden mladih sodelavcev Slovenskega vestnika poročal o svojem delu na podeželju. Zadnjič smo poročali o izkušnjah, ki jih je imel naš sodelavec Mirko Peč na Djekšah, v Velikovecu itd., tokrat pa poročamo o delu v okolici Dobrle vasi in Žitare vasi.

Podobno kot povsod, kamor so prišli naši mladi sodelavci ter se pogovarjali z našimi ljudmi, je bilo ugotoviti tudi v okolici Dobrle vasi in Žitare vasi, da smo precej dolgo zanemarjali prav te kraje ter prepuščali prebivalstvo samemu sebi. Kljub temu pa je bilo prebivalstvo teh krajev kes vsem pritiskom s katerekoli strani in si utrdilo narodno zavest kljub temu, da je bilo izpostavljeno raznarodovalnemu pritisku na delovnem mestu itd.; vedeti je treba, da se mora večina voziti na delo v sosedne občine ali Celovec. Res lahko človek zapazi, da se ljudje veselijo, ko govorijo o svojih vsakdanjih problemih in imajo vtis, da jih

nekdo posluša. Predvsem potem, če govorijo o težavah, ki jih imajo kot pripadniki slovenske narodne skupnosti, kot tudi o težavah, ki jih imajo na gospodarskem področju, saj n. pr. Zitar vas šteje med gospodarsko najšibkejšje občine Južne Koroške.

Ko smo pričeli z akcijo „Slovenski vestnik se prizadeva za stike s prebivalstvom“ smo rekli, da hočemo poglobiti stike z našim prebivalstvom, na drugi strani pa s pomočjo prebivalstva hočemo izboljšati kvaliteto našega lista. Jasno, zavedali smo se, da se po tako dolgem molku z naše strani ne da na hip obnoviti vseh stikov; zgori se, da ljudje skorajda nezaupljivo gledajo in le skromno odgovarjajo na vprašanja; pravijo, da jih more prepričati le delo, na drugi strani pa se ljudje tudi radi pogovarjajo o svojih problemih.

Kar se tiče Slovenskega vestnika, se predvsem delavci in kmetje počutijo zanemarjene, le-tem se zdi, da premalo upoštevamo njihov položaj. Zadovoljne pa so gospodinje s šesto stranjo ter starejši ljudje poročanjem o kulturnih dogodkih na Južnem Koroškem. Mlada generacija pa se je pritoževala, da nudi SV mladini, kot naši bodočnosti, premalo;

Daniel Stern

poročanje o manjšinski problematiki, čeprav je to zelo važno, se ji zdi za reševanje drugih družbenih problemov, od katerih smo prizadeti vsi, premalo.

Zaključno lahko ugotovimo, da naši ljudje SV kljub vsem pomanjkljivostim radi prebirajo, prepričani so, da morejo dobiti le iz slovenskih tednikov nepoplačene informacije, kar se tiče manjšinske problematike. Mnenja pa so, da ta akcija glasila Zveze slovenskih organizacij ne sme biti enkratna akcija, ampak politika organizacije.

SLOVENSKO PROSVETNO DRUŠTVO RADIŠE

v a b i n a

srečanje pevskih zborov OB 75-LETNICI OBSTOJA

v nedeljo 26. avgusta 1979 ob 14. uri
v Kulturnem domu na Radišah

Sodelujejo:

mešani zbor SPD „Bilka“, vodi Joško Boštjančič
moški zbor SPD „Edinost“, vodi Valentin Pavlič
mešani zbor SPD „Gorjanci“, vodi Stanko Wrulich
moški zbor SPD „Jepa-Baško jezero“, vodi Martin Ressmann
moški zbor SPD „Kočna“, vodi Anton Feinig
moški zbor KUD „Stane Žagar“, vodi Egi Gašperič
folklorna skupina „Planina“, vodi Mira Oraže
moški zbor SPD „Svoboda“, vodi Stanko Černic
tamburaški zbor SPD „Zvezda“, vodi Dorica Sabotnik
mešani in moški zbor SPD „Radiše“, vodita Šimej in Stanko Wrulich
moški pevski zbor „Valentin Vodnik“ iz Doline pri Trstu, vodi Ignac Ota

Po prireditvi bo zabava na prostem

Ljubitelji slovenske pesmi in kulture prisrčno vabljeno! Odbor

Šmihel: Umrl je zaveden Slovenec

Pred nedavnim je umrl zaveden in požrtvovalen Slovenec, trgovec Franc Kušej. Izhajal je iz narodno zavedne Davidove družine iz Šmihela, bil je namreč eden izmed sedmih otrok Lovra Kušēja, ki je svojčas bil vodilna osebnost v javnem življenju Šmihelske občine.

Rajni Franc Kušej je torej bil narodno zavedno vzgojen. Že kot de-

ček je sodeloval pri igradah, pozneje pa je več let bil tajnik društva v Šmihelu. Svojo narodno zavednost pa je dokazal predvsem tudi v časih, ko so Slovence hudo preganjali nacisti. Tudi v zaporu je ostal zvest pripadnik slovenske narodne skupnosti — Slovenec sem, Slovenec čem ostati, je bila njegova deviza, ki ga je vodila skozi celo življenje.

Po vojni si je z ženo Terezijo ustvaril večjo trgovino, ki jo je vodil dolga leta. V zadnjih letih pa ga je začela tretja zobna bolezen. Dolgo časa je bil v bolnici, a nazadnje mu tudi zdravniki niso več mogli pomagati.

Dne 27. julija so šmihelski farani pospremili rajnega na svoji zadnji poti. Pogreba se je udeležilo ogromno ljudi. V nagovorih ob grobu je prišlo do izraza, da naj nam bi bila njegova zvestoba slovenskemu narodu vsem v zgled. Zahvalili so se mu ob odprtju grobu predsednik KPD Šmihel, Karel Grilc; zastopnik EL občine Pliberk, mestni svetnik Stanko Vavti in poveljnik gasilcev Stanko Kraut. Pesmi žalostinke pa so zapeli domači pevci pod vodstvom Mihe Sadjaka.

Slovensko prosvetno društvo „Bilka“ in Krajevno združenje Zveze slovenske mladine v Bilčovsu vabita na

POHOD PO GURAH

v nedeljo 12. avgusta 1979
Zbirališče ob 7. uri pri Kočarju (gostilna) na Gori (kraj med Bilčovsom in Šentiljem). Priložnost za mašo v podružnici na Gori.

Odhod ob 7.30 uri. Izletnike bodo vodili priznani vodiči in poznavalci Gur.

Prisrčno vabljeno!

Kako je s sprejemom ljubljanske televizije?

Pretvornik radiotelevizije Ljubljana na Peči na avstrijsko-jugoslovensko-italijanski tromeji zdaj že poldrugega leta pošilja svoj signal tudi na južno Koroško. Tako lahko precej ljudi od Zile do Vrbe gleda tudi slovenski televizijski program. Vendar pa v časih nastajajo težave pri sprejemu zaradi neustreznosti postavljenih anten. Zato naj damo kratko informacijo o tem, kako naj bodo nameščene, da bo mogoč nemoten sprejem ljubljanske televizije — seveda tam, kjer je ta sprejem sploh mogoč.

Načelno je treba povedati, da je sprejem signala s Peči mogoč povsod tam, od koder se Peč vidi. Pretvornik na Peči oddaja svoj signal na kanalu 47 z vertikalno polarizacijo. To se pravi, da si je treba nabaviti anteno, ki lovi 47. kanal na 5. bandu in jo namestiti tako, da bo daljši konec usmerjen proti Peči, prečke pa bodo postavljene navpično. Po vsej priliki bo za sprejem avstrijskega signala z Dobrača, ki oddaja na kanalu 24, potrebna dodatna antena, ker antene po navadi ne zajemajo tako širokega pasu od 24 do 47, vrhu tega pa sta oddajnika v različnih smereh. Sobne antene v nobenem primeru niso priporočljive.

Z oddajnikom na Plešivcu nad Slovenj Gradcem je zadeva podobna. V nekaterih predelih Celovca in severnovzhodno od njega je mogoče sprejemati signal tega oddajnika, ki na kanalu 6 s horizontalno polarizacijo oddaja prvi televizijski program RTV Ljubljana. To pomeni, da je anteno treba postaviti čisto normalno: daljši konec usmeriti proti Plešivcu, prečke pa naj bodo vodoravne. Tudi tu bo najbrž potrebna druga antena za sprejem avstrijske televizije, vsekakor pa je treba preizkusiti vse možnosti tudi tam, kjer Plešivec ni neposredno vidljiv. Najboljše bo seveda, če anteno postavi strokovnjak, ki jo bo tudi pravilno izbral.

Pa še beseda o sprejemu radijskega programa. Za prvi radijski program RTV Ljubljana bodo bržkone še vedno najboljši srednji valovi, kjer ga je mogoče poiskati pri 918 KHZ ali 326 m. Seveda pa ga bo tu pa tam bolj ali manj kvalitetno mogoče sprejemati tudi po ultra kratkih valovih. Tu bo najboljše, da se vsak sam poigra z gumbom za frekvenco in preizkusi vse možnosti.

Drugi radijski program oddaja Plešivec na UKV na 90,1 MHZ in Peč na 103,5 MHZ, morda pa ga bo mogoče uloviti tudi na kaki drugi frekvenci.

Za konec pa še to: če bodo pri sprejemu televizijskega in radijskega programa RTV Ljubljana nastale kake težave ali motnje, se obrnite na Slovenski informacijski in dokumentacijski center — SINDOK v Celovcu, St. Ruprechtstr. 19/IV, telefon (042 22) 84 9 24. Po naših močeh bomo skušali posredovati pri RTV Ljubljana, da bodo motnje kar se da hitro odpravljene.

Zopet uspešna uprizoritev „Samorastnikov“

(Nadaljevanje s 3. strani)

bilo res potrebno in nujno pri takšni zares „omamljivi“ (režiser Srien) naravni kulisi, „koroškemu amfiteatru“ še filmsko dodajati impresije gozdov, pečevja, podjunske narave? Večkrat se je zdelo, da hoče film, ki je bil umetniško zelo uspešno narejen, pobijati naravno kuliso, vendar v kolikor je bil razumevanju potreben? Možna bi bilo, filmski komentar nadomestiti z „gledališko mašinerijo“ — z efekti razsvetljave, glasbe itd.

Prav tako se je zdelo, da je bil

ko učinkovito bi take scene lahko učinkovale. To pa v zadnji konsekvenci privede tudi do vsebinskega pomlačenja: moč ni prezentirala in se ni razvijala iz nastajajočega kolektiva pankrtov „Samorastnikov“, marveč se vidi edino v osebi Mete, trpeče in požrvovalne slovenske matere; zdelo se je, da je bilo režiserja včasih strah preveč zahtevati od amaterjev, ta strah pa je bil prav gotovo odveč, kajti vse vloge so bile odlično podane. Ob tem pa je seveda treba upoštevati številne objektivne momente, ki so delo otežkočile: kratek rok priprav, finančni problemi, nerazumevanje pri določenih krogih (zlasti kar se tiče denarja): probleme, ki jih ima vsak ansambel, vendar je v interesu za nadaljnji obstoj slo-

venskega gledališča upati, da se bo odnos merodajnih krogov do slovenskega koroškega gledališča v prihodnjem času spozitiviral.

Uprizoritev „Samorastnikov“ je bila dokaz naše življenjske volje (in če je to tudi fraza, je tokrat upravičeno rabljena), dokaz tudi naše visoke zmogljivosti na umetniškem področju. Verjetno doslej ni preveč nemškogovorečih amaterskih odrov, ki bi zmogli takšno uprizoritev tako zahtevne igre. Navdušenje gledalcev zato ni bilo slučajno; nemškogovoreči prijatelj, ki si je ogledal uprizoritev in ki sem mu — kolikor sem zmožel — sprti razlagal v kratkih besedah vsebino slik, je po zaključku dejal: vidi se, da uprizarjate sami sebe; da je to vaš boj; da ste vi „Samorastniki“.

Niti besede teksta ni razumel, razumel pa je vsekakor duh igre. Ali ni to najlepši poklon celemu ansamblu, režiserju in vsem igralcem?

F. Z.

Pogovor z igralko glavne vloge Prežihovih „Samorastnikov“ Sonjo Banovo

(Nadaljevanje s 3. strani)

žaj koroških Slovencev zelo podoben uprizorjeni igri. Vendar bi se vsa ta zgodba (in se tudi je in se še) dogajala povsod na svetu, kjer obstaja krivica. Prav tako kot „Hlapec Jernej“ ni samo slovenska zgodba, tako tudi „Samorastniki“ niso samo na Koroškem veljavni. V prvi vrsti gre za socialno problematiko, narodnostni pomen je slučajen. Če pa je prikaz resnice že tendenciozen — no, proti taki tendenci pa nič nimam.

Vas bomo še videli na slovenskih predstavah?

Upam, da bo prišlo do večjega razmaha slovenske gledališke dejavnosti na Koroškem. Tu pa hočem tudi s svojim delom prispevati v ko-

likor bo moje sodelovanje zaželeno.

Doslej je zaradi mnogih malenkostnih prerekanih še precej pomislekov proti ustanovitvi polprofesionalnega gledališča, ki pa bi bil po mojem mnenju koroškim Slovencev zelo potreben. Če pa pridejo iniciative, potem vsak pohiti, da pove, kako kaj takega ne gre. To nič ne pomaga. Naj reče dotični, kako bo šlo — samo potem lahko upravičeno govori. Mislim, da mora biti stalno slovensko gledališče last vseh koroških Slovencev, da naj služi vsem Slovincem in v ta namen bi bilo treba še večjih naporov in posebno še večjega medsebojnega zaupanja.

Tovarišica Sonja Ban, hvala za pogovor.

ŠPORTNI VESTNIK

SAK zmagovalec turnirja v Šmihelu

Nogometni klub Šmihel je prejšnjo soboto in nedeljo bil prireditelj nogometnega turnirja na svojem, krásno urejenem novem igrišču, v čigar ureditev so igralci kot tudi funkcionarji vložili nešteto ur požrvovalnega in nesebičnega dela. Na turnirju je sodelovalo šest moštev, in sicer: SAK, Globasnica, Ruda, Žvabek, Šmihel in Metlova.

rezultatom 1:0 in se tako kvalificiral za finalno tekmo proti Globasnici, kjer je slovensko moštvo ponovno zmagalo z rezultatom 1:0 in tako osvojilo prvo mesto, čeprav moštvo ni igralo tako dobro kot pa prvi dan. Pa saj so te hibe slovenski fantje gotovo izbrisali ali pa izboljšali ta teden, ko so bili na pripravi v Mozirju, tako da bodo

NOGOMET

V SREDO 15. AVGUSTA 1979 IGRA

- ob 14.15 uri SAK-pod 23 proti KAC-pod 23
- ob 16.00 uri SAK I proti KAC I

Svojo prvo tekmo je Slovenski atletski klub odigral proti Šmihelu (brez Lampichlerja, Goleca, Woschilza, itd.) in po razburjivi in izvrstni igri premagal domačine z rezultatom 3:2. Moštvo je igralo kljub nepopolni postavi hitro in borbeno ter zaslužen zmagalo.

V nedeljo je Slovenski atletski klub nastopil proti Rudi, zmagal z

prihodnjo sredo gotovo dobro pripravljeni šli v prvi spopad za točke v koroški podlgi proti KAC-u.

Končna lestvica na šmihelskem turnirju: 1. Slovenski atletski klub, 2. Globasnica, 3. Šmihel, 4. Metlova, 5. Ruda, 6. Žvabek.

Naslednji igralci so igrali na turnirju za SAK: Dodič, Pandel J., Jakobič, Velik, Polanšek, Zablatnik G., Zablatnik P., Hobel M., Perč J., Fera, Kupper M., Sommeregger, Schnabl, Grilc.

SAK NA TRENINGU

Trenutno so igralci SAK na pripravi v Mozirju v Sloveniji, kjer jih trenira nam že znani trener Dragan Rogič. Odšli so v nedeljo 5. 8., takoj po turnirju v Šmihelu, in se vrnejo spet v nedeljo 12. 8. Priprave na nove pogoje v koroški podlgi so bile skrbne in mladi nadebudni igralci so pokazali, da znajo biti v ekipi enakovredni.

Veliko se trenutno debatira o možnostih SAK. Bodo imeli prav pesimisti ali optimisti? Tekma proti KAC bo pokazala, kako stoji SAK. Možen pa je vsak rezultat. Zato bo treba naše nogometaše podpreti s čim bolj številnim obiskom te tekme in močnim navijanjem.

SAK-OVE MAJICE

Za navijače, prijatelje in člane je odbor SAK natisnil majice s klubskim emblemom. Naročite jih lahko pri igralcih in odbornikih SAK. Cena: 120 šilingov, za otroke in študente 100 šil. V sredo 15. 8., torej čim več v majice oblečenih navijačev na Košatovo igrišče, k tekmi SAK : KAC.

ORDINACIJA DR. VINKO ZIKULNIK Khevenhüllerstraße 12 v Celovcu

sporoča nov čas ordinacije: vsak ponedeljek, sredo in petek od 16. do 18. ure

TV AVSTRIJA 2

(Nadaljevanje s 7. strani)

TOREK, 14. 8.: 18.25 Pregled sporeda — 18.30 The Mighty Continent — Evropa v 20. stoletju — 19.10 Možje brez živcev — 19.30 Deklica pade z neba — 20.00 Po Avstriji — 21.00 Salzburg — portret mesta slavnostnih iger — 21.55 Čas v sliki s kulturo — 22.30 Klub 2.

SREDA, 15. 8.: 18.00 Kje raste rdeča praprot — 19.30 Menihi v puščavi — 20.00 Galerija — 20.15 Kviz v rdečo-belo-rdečem — 21.15 Čolnarji na Salzachu — 21.45 Z dožnikom, šarmom in melono.

ČETRTEK, 16. 8.: 18.25 Pregled sporeda — 18.30 Brez nagobčnika — 19.30 Pavel in Viržinja — 20.00 Sezona v Salzburgu — 21.35 Čas v sliki s kulturo — 22.10 Klub 2.

ÖDK-Messepavillon

Wir zeigen Ihnen

Projekt „Obere Drau“
Modell Villach
Malta Film
Kraftwerke in Österreich

Kraftwerksbau und Landschaftsgestaltung verändern — nicht zerstören

Draukraftwerk Annabrücke
Bauzustand

Österreichische Draukraftwerke

Aktiengesellschaft Klagenfurt

Program potovanja na Poljsko

OD 2. DO 6. SEPTEMBRA

Nedelja, 2. 9.:

1. dan 14.20 udeleženci se sestanejo na celovškem letališču
15.20 odlet iz Celovca (med poletom prigrizek na krovu)
17.30 pristanek na krakovskem letališču nato z busom prevoz k hotelu - večerja - prenočevanje

Ponedeljek, 3. 9.:

2. dan Po zajtrku celodnevni program v Čenstohovi. Skupna sv. maša in ogled Jasne Gore. Večerja - prenočevanje v Krakovu

Torek, 4. 9.:

3. dan Po zajtrku poldnevno krožno potovanje v Krakovu in ogled mesta. Popoldan izlet k solni jami Wieliczka. Večerja - prenočevanje v Krakovu

Sreda, 5. 9.:

4. dan Po zajtrku nadaljnji ogled Krakova in obisk rojstnega kraja papeža Janeza Pavla II. Popoldan izlet v bivše taborišče Oswiecim. Tam sv. maša. Večerja - prenočevanje v Krakovu

Četrtek, 6. 9.:

5. dan Dopoldan je prost za osebne ogled ali nakupe — kosilo
12.00 prevoz z busom na letališče
14.00 odlet od Krakova (med poletom prigrizek na krovu)
16.10 pristanek na letališču Celovec

Cena za osebo šil. 3.900.—
Soba z eno posteljo (samo na pismeno

zahtevo) za osebo + šil. 360.—

V tej ceni je že upoštevano zadnje povišanje letalske tarife!

Naše storitve:

Polet z modernim raketnim letalom Celovec—Krakov—Celovec, letalske tarife, oskrba na krovu, 20 kg osebne prtljage, prevoz na stanovišče, 4 celodnevni penzioni v Krakovu, dvoposteljne sobe s kopalnico ali prho - WC (naš partner na Poljskem, turistovski urad ORBIS, nam je obljubil poskrbeti stanovišče, pridržuje pa si pravico, da skupino v primeru nepredvidenih težav preseli), dvojne poldnevne krožne potovanje v Krakovu, izlet v Wielicko, Oswiecim, potno vodstvo na Poljskem v nemščini..

Katoliški dom prosvete SODALITAS